

သိန်းမင်းစာပေ

ပုံစာလျှန်းပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကြားလေသွေးလို့ မဝေးချင်

ပ နိ ၊ ချိ သိ နိ ၊ ဝ ရှ ကြည်

အခန်း(၁)

"စန်းရေ၊ လာသွားစို့"

အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်သာသာရှိ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ ချောမွေ့သော မိန်းမပျိုလေးက ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ရှိနေသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ခွေးမလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

ခွေးပုလေးက နီရဲသော လျှာလေးကို တစ်လစ်ပြုပြီး အမြီးလေးနုနုကက မြလေးငုံဆိုသော မိန်းမပျိုလေးထံသို့ ပြေးလာသည်။ ။ ခွေးလေးစန်းကို ကြည့်ပြီး အခြယ်အသလုံးဝမရှိသော မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေးနှင့် နုနယ်လှပနေသော မြလေးငုံက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"စန်းလေးက သိပ်လိမ်မာတာပဲ"

ခွေးလေးရဲ့ ခေါင်းလေးကို ကြင်နာယုယ၊ ချစ်ခင်စွာ ပွတ်သပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ပြောစမ်းပါ စန်းလေး၊ မင်းရဲ့ သခင်မ မမသူဇာနဲ့ မြလေးကို ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲ"

စန်းလေးက ဖြူဖွေးစုတ်ဖွာနေသော အမွှေးများကြားက လူစကားနားလည်ဟန်ဖြင့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးနှင့် မြလေးငုံကို မော့ကြည့်ပြီး အမြီးတနှုန့်နှုန့်လှုပ်နေသည်။ ။

"ဖြေလေ စန်းရဲ့ "

မြလေးငုံက စန်းရဲ့ ပါးက အမွှေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အသည်း
ယားစွာနှင့် ထပ်မေး သည်။ ။

"ဝုတ် ဝုတ်"

စန်းက နှစ်ချက်ဆင့်ဟောင်ပြီး မြလေးငုံရဲ့ လက်တွေကို နမ်းလိုက်၊
လျှာနှင့် လျက်လိုက် လုပ်နေသည် ။ ချစ်ခင်ကြောင်းပြသည့် စန်းရဲ့
သင်္ကေတကို မြလေးငုံက ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြခံယူ လိုက်သည်။ ။

"ကဲ လာ၊ ကြိုးချည်မယ်"

စန်းရဲ့ လည်ပင်းကို သံကြိုးပါးပါးလေးချည်နှောင်လိုက်သည် ။ ပြီး
တော့ ချိန်းကြိုးလေးကို လက်က ဆွဲပြီး နှစ်ယောက်သား ကျယ်ဝန်း
သော ခြံကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ခြောက်မိုင် ပြည်လမ်းမပေါ်တွင် ရှိ
နေကြ အင်းလျားကန်ပေါင်သို့ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် မဝေးလှပါ။

ကျယ်ပြန့်သော ကားလမ်းက တစ်ဖက်ယာဉ်ကြော ရှင်းသည် ကို
စောင့်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ဆက်ကူးသည် ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စီးပွား
ရေး အဆောက်အအုံရှေ့က လမ်းမှ နေ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သ
ည် ။

ထိုအချိန်မှာ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသ
ည် ။ သူမရဲ့ လက်ထဲကနေ စန်းရဲ့ သံကြိုးက လွတ်သွားသည် ။ လမ်း
ဘေးမှာ ရှိနေသော ခွေးတစ်ကောင်ဆီသို့ စန်းက ပြေးသွားခိုက် ရုတ်တ
ရက်မို့ မြလေးငုံရဲ့ လက်ထဲက သံကြိုးလွတ်သွားသည် ။

"ဟာ စန်း လာခဲ့ လာခဲ့"

တစ်ဖွတ်ထိုး ထွက်ပြေးသွားသော စန်းရဲ့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်

။ အခြားခွေးက ကားလမ်းဖြတ်ပြေးသည် ကို စနိုးက ပြေးလိုက်သည် ။
ကားတစ်စီးနှင့် စနိုးတိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည် ။

ကြောက်လန့်စွာနှင့် မြလေးငုံက မျက်စိကို မှိတ်ချလိုက်သည် ။ အရှိန်နှင့် မောင်းလာသော ကားဘီးရဲ့ အောက်မှာ စနိုးတစ်ကောင် ရောက်သွားပြီး သွေးသံရဲရဲနှင့် သေပြီဟု ထင်သည် ။ စနိုးသေသွားလျှင် ပြဿနာအကြီးအကျယ် ရင်ဆိုင်ရမည်က မေသူဇာလွင်နှင့် ပါ။

မွေးထားပြီး စနိုးအပေါ်တွင် မေသူဇာလွင်က ဂရုစိုက်မှု နည်းပါးသော်လည်း မြလေးငုံ ကြောင့် စနိုးသေသွားပါလျှင် တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်ပုံကြီးချဲ့ ပေတော့မည်။ စိုးရိမ်စိတ် ဟု န်သွား သဖြင့် ကားဘရိတ်အုပ်သံကိုပင် မြလေးငုံက မကြားလိုက်ပါ။

ကားမောင်းလာသော သန့်ဇော်ကိုက ကားရှေ့မှ ခွေးကိုမြင်ပြီး ချက်ချင်းဘရိတ်အုပ်နိုင်ခဲ့ သည် ။ စနိုးနှင့် ကားဘီးမထိတွေ့ခင်မှာ ကားက တိခနဲ ရပ်သွားသည် ။ သန့်ဇော်ကိုက ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည် ။

စနိုးက လန့်သွားပြီး ရှိနေသော နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ဝပ်နေသည် ။ သန့်ဇော်ကိုက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး စနိုးကို သွား၍ ပွေ့ချီလိုက်သည် ။ မြလေးငုံက မျက်လုံးကို မရဲတရဲ ဖွင့်ကြည့်ခိုက် အလွန်ချော၊ အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က စနိုးကို ပွေ့ချီ လာသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေစဉ် ထိုသူက သူမရဲ့ ရှေ့သို့ လာရပ်သည် ။

အလွန်စူးရှသော အကြည့်နှင့် သူမကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည် ။

"ဒါ မင်းရဲ့ ခွေးလေးလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်"

"ကံကောင်းလို့ ပေါ့ကွယ်၊ ကားဘီးအောက် ပြားမသွားတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မရဲ့ လက်ကနေ ကြိုးလွတ်ပြီး သူထွက်ပြေးသွားလို့ ပါ"

"ခွေးလေးက ချစ်စရာလေးပါ၊ တိုက်မိသွားရင် နှမြောစရာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

စူးရှသော အကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး ပြောလာသူကို ရင်သပ်ရှုမောစွာ မြဲလေးငုံက မော့ကြည့်နေ သည် ။

"မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မြ ... မြလေးငုံပါ"

"သိပ်ရိုးပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ"

အပြင်အဆင် မရှိသော သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အရေးတယူပြောနေသူကို မြလေးငုံ က တအံ့တဩ ကြည့်နေသည် ။

"ကိုယ်က သန့်ဇော်ကို ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ သွားမယ်နော်၊ ဆုံမိကြရင် မှတ်မိကြေးနော်"

"ဟုတ်"

အရေးတယူနှင့် ပြောသွားသော ကိုလူချောကို မြလေးငုံက ပါးစပ်လေး ဟောင်းလောင်းနှင့် တအံ့တဩကြည့်နေမိသည် ။ နိုင်တီးတူးမော်ဒယ်ခဲရောင် မတ်တူးကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွားသော သူ့ကို တငေးတ

မောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါဖူးမျှ မခံစားဖူးသော လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို သေသေချာချာကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အလွန်ရှားပါးသော ချောမွေ့မှုကို မြဲလေးငုံတွေ့ရှိလိုက် သည်။ ။

"ကိုသန့်ဇော်ကိုက အတော်ချောတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

သန့်ဇော်ကိုရဲ့ ရုပ်သွင်က သူမရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ စွဲငြိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

စနိုးကို အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်စေသည်။ ။ သူမရဲ့ စိတ်အစဉ်က ကန်ပေါင်မှာ ရှိမနေပါ။ ကိုင်ထားသော စနိုးရဲ့ သံကြိုးပေါ်တွင် လည်း ရှိမနေပါ။ သူမရဲ့ စိတ်အစဉ်က သန့်ဇော်ကို နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားသည်။ ။

"ဝုတ် ဝုတ်"

ပျံ့လွင့်သွားသော အတွေးစကို စနိုးက ဟောင်၍ ရုန်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြန်လည်စုစည်းမိသည်။ ။ စနိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခွေးတစ်ကောင်ကို စနိုးက ရန်ထောင်နေခြင်းပါ။

"ဒုက္ခပါပဲ စနိုးရယ်၊ နင်က သိပ်ပြီး ပြဿနာရှာတာပဲ"

သံကြိုးကို လွတ်မထွက်သွားစေရန် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ခြံထဲပြန်ရောက်သည် နှင့် ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စနိုးရဲ့ လည်ပင်းက သံကြိုးကို ဖြုတ်ပေး လိုက်သည်။ ။

စနိုးက သူမအပါးမှ နေအိမ်ဆီသို့ တဟု န်ထိုး ပြေးသွားသည်။ ။ စနိုးကြောင့် ဆုံစည်းမိခဲ့သော သန့်ဇော်ကို ကို ရင်မှာ အမှတ်ရမိပြန်သည်။ ။

"ဘယ်မှာ နေတာမှန်းမသိတဲ့ သူနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ ဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ပါလား"

"ကိုသန့်ဇော်ကိုက မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ နတ်သားတစ်ပါးလိုပါပဲလား၊ သိပ်ကို ချေတာပဲ"

တစ်ခါဖူးမျှ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့သော မြလေးငုံရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ်ကြီး ခံစားနေရသည်။ ။

"မြလေးငုံ"

အတွေးတွေနှင့် ပြီးလဲ့လဲ့မျက်နှာဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော မြလေးငုံကို အသံစူးစူး တစ်သံက လာရောက်ထိခတ်သည်။ ။

"လာပြီ မမသူဇာ"

မေသူဇာလွင်က လေသံမာမာနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။ ။ မေသူဇာလွင်အနားသို့ မြလေးငုံက ပြေးသွားသည်။ ။

"နင်ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ"

"စနိုးကို လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားတာပါ"

"စနိုးနဲ့ သွားတာဆိုကိစ္စမရှိဘူး၊ အသားလွတ်သွားပြီး လမ်းသလားမနေနဲ့၊ ငါတို့ သီရိစံအိမ် နာမည်ပျက်မယ်"

အသားလွတ်ကြီး ရန်လိုနေသော မေသူဇာလွင်ရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေး လှမ်းကြည့် သည်။ ။

"စိတ်ချ မမသူဇာ၊ မြလေးကြောင့် သီရိစံအိမ်ကြီး ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမပျက်စေရပါဘူး၊ ဒီနေ့ထိရော မြလေး ဘာများ အပြစ်လုပ်ခဲ့မိလို့ လဲ"

"ညည်းအမေလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဟေ့၊ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးရတာပါ။ အများက ညည်းကို ငါ့ညီမလို့ ထင်နေကြတာ၊ ညည်းကြောင့် ငါတို့ သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူး"

"မမသူဇာ ဘာပြုလို့ မေမေ့ကို အမြဲထိခိုက်ပြီး ပြောနေတာလဲ၊ မကျေနပ်ရင် မြလေးကိုပဲ ဆူပါ။ မေမေ့ကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ "

"တောက်...လူပါးဝလိုက်တာ၊ မှန်တာ ဟုတ်တာပြောတော့ သိပ်နာတယ်ပေါ့"

အလွန်နာကြည်း မုန်းတီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မေသူဇာလွင်ကို တစ်ချက်စူးစူး ကြည့်လိုက်ပြီး မေသူဇာလွင် အနားမှ နေ မြလေးငုံ ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။

မြလေးငုံရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ ပြည့်အိုင်လာသည် ။ သူမရဲ့ အခန်းဆီသို့ မြလေးငုံ ပြေးလာခဲ့သည် ။

"မေမေရယ်၊ မြလေးတို့ သားအမိအပေါ်မှာ သူဘာပြုလို့ ဒါလောက် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးရတာလဲ ဟင်"

သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော မိခင်ကို မြလေးငုံက တမ်းတပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ တစ်ယောက် တည်း ရှိုက်ငိုနေသည် ။

"မေမေရယ် ဘာပြုလို့ စောစောစီးစီး လူလောက က မေမေ ထွက်သွားရတာလဲ ဟင်၊ မြလေး တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ်လှပါတယ် မေမေရယ်"

မြလေးငုံက ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော မိခင်ကို တမ်းတပြီး ငိုကြွေးနေသည် ။ မြလေးငုံရဲ့ စိတ်အစဉ်က အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည် ။

အခန်း(၂)

ခင်လေးဆိုသော အပျိုစင်လေး တစ်ယောက် မိဘဆုံးပါသွားပြီး ခို ကိုးရာမဲ့ခဲ့သည် ။ သူမရဲ့ ဘဝ၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် သူဌေးမကြီး ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်လိုက်ရသည် ။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပဆုံးအရွယ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အသက်ကို ပိုင်ဆိုင် သောချိန်မှာ ခင်လေးရဲ့ အလှက အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းနေသော နှင်းဆီပန်းလေးသဖွယ် ရှိနေသည် ။

ဒေါ်သန်းစိန်မှာ သားပျိုတစ်ယောက်ရှိသည် ။ ဟင်္သာတမှ နေ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် သွားတက်နေသည် ။ ခင်လေး ဒေါ်သန်းစိန်အိမ်သို့ ရောက်စဉ်မှာ မျိုးမောင်မောင်က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ သွားတက်နေစဉ် ဖြစ်သည် ။

ခင်လေးတို့ သည် အိမ်ဖော်လုပ်သော အဆင့်အတန်း မဟုတ်သော်လည်း ဘဝရပ်တည်မှု အတွက် ခင်လေးက အိမ်ဖော်လုပ်နေရသည် ။

ကျသည့် နေရာမှာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ခင်လေးက အိမ်ဖော်ဖြစ်သည့် အခါမှာ အပိုးကျိုးကျိုး လိမ်လိမ်မာမာ လုပ်ကိုင်သည် ။ အလုပ်အကိုင်ကို စေတနာပါပါ သေသေသပ်သပ် လုပ်ကိုင်သည့် အတွက် ဒေါ်သန်းစိန်က ခင်လေးရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို သဘောကျသည် ။

ဝိပြားသိုသိပ် ကျိုးနွံသောကြောင့် ခင်လေးကို အရေးပေးသည် ။

ဒေါသန်းစိန်ထံမှ နေရသည် ကို ခင်လေးပျော်သည် ။ မရှိတော့သော မိခင်ရဲ့ ကိုယ်စား ဒေါသန်းစိန်ကို ပြုစု ဂရုစိုက် သည် ။

တစ်နေ့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မျိုးမောင်မောင်က ဟင်္သာတသို့ ပြန်လာသည် ။ ရန်ကုန်မှာ ပျော်နေသော မျိုးမောင်မောင်က ဟင်္သာတနှင့် ရန်ကုန် အနီးလေး ဖြစ်ပေမယ့် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်မှ ဟင်္သာတကို ပြန် လာလေ့ရှိသည် ။

အိမ်ရှေ့ကတံခါးခေါက်သံကြား၍ ခင်လေးက တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည် ။ ခေတ်မီသားနား သော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တံခါးဖွင့်ခိုက်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။ ခင်လေးရဲ့ အလှအပက မျိုးမောင်မောင်ကို မှ င်တက် မိစ္ဆာ ငေးကြောင်စေသွားသည် ။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

ခေတ္တငေးနေပြီးမှ မျိုးမောင်မောင်က ခင်လေးကို မေးသည် ။ မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ ဓါတ်ပုံကို မြင်တွေ့ပြီးသားမို့ ခင်လေးက မျိုးမောင်မောင်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည် ။

"အစ်ကိုလေးက ကြီးကြီးသန်းစိန်ရဲ့ သားနော်"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲ"

"ကြီးကြီးမွေးစားထားတဲ့ အိမ်ဖော် ခင်လေးပါ"

"ဘာ မင်းက အိမ်ဖော် ဟုတ်လား"

မျိုးမောင်မောင်က မယုံကြည်နိုင်လောက်သော ပုံစံနှင့် မေးသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလောက်လှတဲ့ ရုပ်ရည်ရှိလျက်သားနဲ့ အိမ်ဖော်လုပ်ရသလားကွာ"

မျိုးမောင်မောင်က ထိုသို့ပြောသည် ကို ရှက်သွေးဖြာစွာ ခေါင်းငုံ့နေပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ်မှာ ဒေါ်သန်းစိန်က ဧည့်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ဟဲ့ သားလေးပြန် လာပြီကိုး၊ ကြည့်စမ်းကွယ် အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ "

သားဆီသို့ ဒေါ်သန်းစိန်က ပြေးသွားပြီး သားကို ဖက်လိုက်သည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဖက်ရင်း အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ။

"အကြောင်းကြားရင် လာကြိုမယ် မဟုတ်လား၊ အဲလို မေမေ ပင်ပန်းမှာ ဆိုးလို့ ကို အကြောင်းမကြားတာပေါ့"

"ကြည့်စမ်းပါဦး လိုင်းကားနဲ့ ပြန်လာတာ သားလေး ပင်ပန်းနေမှာပေါ့"

"ကားငှားလာခဲ့တာပါ မေမေရယ်၊ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ပိုက်ဆံတော့ ကုန်သွားတာပေါ့"

"အိုကွယ် ကုန်ပါစေ၊ သားလေး မပင်ပန်းရင် ပြီးရော"

ငွေဆိုသည် ကို အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုသော ပုံစံနှင့် ဒေါ်သန်းစိန်က ပြောသည်။ ။ ငွေကြေး ချမ်းသာသလောက် ဓနဂုဏ်မောက်သော ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို တစ်နေ့တခြား ခင်လေးက တွေ့ရှိနေသည်။ ။

"ဟဲ့ ခင်လေး၊ သားရဲ့ သေတ္တာ အခန်းထဲ သွားပို့လိုက်"

"နေပါစေ မေမေ လေးလို့ ၊ သား ဘာသာပဲ သယ်ပျံ့မယ်"

"ခင်လေးက ဒါမျိုး လုပ်နေကျပါကွယ်"

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို နှောကြေအောင်သိနေသော ခင်လေးက မျိုးမောင်မောင် တားနေသည့် ကြားက သေတ္တာကို အတင်း ယူပြီး သူ့ရဲ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ထိုင်ပါဦး သားရယ်၊ အမောဖြေဦးပေါ့"

"သက်တောင့်သက်သာ ကားထိုင်စီးလာရတာ မမောပါဘူး မေမေရယ်"

"ခင်လေးရေ သားအတွက် အအေးဖျော်ခွဲဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

ခင်လေးက ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးပြီး ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကာ ရေ ခဲတုံးများကို ယူသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်အတွက် လက်ဆတ်သော သံပရာ ရည်ကို ဖျော်ပေးလိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုလေး သောက်လိုက်ပါဦး"

ခင်လေးပေးသော သံပရာရည်ကို တစ်ကျိုက်သောက်ကြည့်ရင်း မျိုးမောင်မောင်က အားပါးတရ ချီးကျူးလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ သံပရာရည်၊ ဒီလိုအရသာမျိုး မသောက်ဖူးဘူး၊ ခင်လေးက သိပ်ကို တော်တယ်"

"ဟုတ်တယ်သား ခင်လေးက အချက်အပြုတ် သိပ်ကောင်းတာပဲ"

ဒေါ်သန်းစိန်က လှိုက်လှဲစွာ ထောက်ခံသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်က ချောမွေ့သော ခင်လေးရဲ့ အလှအပမှာ ယစ်မူးမိသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ အကြည့်များကြောင့် ခင်လေးရဲ့ ရင်က ခုန်လာ ပြန်သည်။ ။

အတတ်နိုင်ဆုံး မျိုးမောင်မောင်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံမိရန် သတိပြု
နေသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်နှင့် သူသည် အဆင့်အတန်းချင်းကွာလှသည်
။ ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို အစကတည်းက စိတ်မဝင်စား
လျှင် အကောင်းဆုံးဟု ခင်လေးက သဘောပေါက်ထားသည်။ ။

မြင်မြင်ချင်း ခင်လေးရဲ့ အလှမှာ နှစ်မျောခဲ့သော မျိုးမောင်မောင်က
ခင်လေးနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရမည့် အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေ
သည်။ ။ အိမ်သို့ရောက်ပြီး လေးရက်သာ ကုန်သွားသည်။ ။ ခင်လေးနှင့်
လွတ်လပ်စွာ မတွေ့ရသေးပါ။

သူနှင့် နှစ်ဦးချင်း တွေ့ရမည့် အခွင့်အရေးကို ခင်လေးက ရှောင်ရှား
နေမှန်း သူသိနေသည်။ ။ မိခင်ကလည်း အမြဲအိမ်မှာ ရှိနေ၍ ၊ မျိုးမောင်
မောင်အတွက် အကြံအစဉ်နေသည်။ ။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ မျိုးမောင်မောင် မျှော်လင့်စောင့်စားနေ
သော အခြေအနေမျိုးကို မိမိရရ ရရှိလိုက်သည်။ ။ ဒေါသန်းစိန်က စီးပွား
ရေး အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ။

အိမ်မှာ ခင်လေးနှင့် မျိုးမောင်မောင် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။ ။ မိခင်အပြင် ထွက်သွားသည် နှင့် မျိုးမောင်မောင်က မီးဖိုထဲ ချ
က်ပြုတ်နေသော ခင်လေးအနားသို့ ရောက်လာ သည်။ ။ ခင်လေးက ဟ
င်းအိုးဆီသတ်နေသည်။ ။

"ခင်လေး"

အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေစဉ် အနားသို့ ရောက်လာသော မျိုးမောင်မောင်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ လဲ အစ်ကိုလေး"

"ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူးကွာ ခိုင်းစရာရှိလဲ မခိုင်းရက်ပါဘူး"

စူးရှသော အကြည့်နှင့် ပြောနေသော မျိုးမောင်မောင်ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲ၍ ခင်လေးက မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။

"ခင်လေး"

ခင်လေးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို မျိုးမောင်မောင်က ဆုပ်ကိုင်ပြီး နူးညံ့စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင်"

"ခင်လေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေပြီ"

"အို"

ခင်လေးက သူမရဲ့ လက်ကို ဆွဲယူပြီး မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံးရှက်သွေးတွေဖြင့် ရဲတွတ် သွားသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်က လွတ်သွားသော လက်ကို ထပ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ခင်လေးလက်ကို လွတ်ပါ"

"မလွတ်ဘူး ခင်လေးရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေပြီ"

"မဖြစ်နိုင်တဲ့ စကားကို မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ခင်လေး သိပ်ကြောက်နေပါတယ်၊ လက်ကို လွတ်ပေးပါနော်"

အလွန်သနားစရာ ကောင်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ခင်လေးက တောင်းပန်သည်။ ။ ရှက်စိတ် များ အစား စိုးရွံ့ စိတ်များက ခင်လေးရဲ့ မျက်နှာ

ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ခင်လေးက ဘာကို ကြောက်တာလဲ"

ခင်လေးရဲ့ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မျိုးမောင်မောင်က ပြုံးစစမျက်နှာနှင့် ခင်လေးကို မေးသည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်မှန်း သိတယ်၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကိုရော အစ်ကိုလေးကိုပါ ကြောက်တယ်"

"ခင်လေးက ကိုယ်ရဲ့ အချစ်ကို မယုံဘူးပေါ့"

"ခင်လေးက အညတရ အိမ်ဖေါ်ပါရှင်၊ အစ်ကိုလေးလို သူဌေးသားက ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ယုံရဲမှာလဲ"

"အေးလေ၊ ခင်လေးယုံတဲ့ အထိ ကိုယ်သက်သေပြပြီး ချစ်သွားမယ် ကြည့်နေ"

"ခင်လေးရေ၊ ခင်လေး ဒီမှာ လာသယ်ပါဦး"

အိမ်ရှေ့က ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အသံကို ကြားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။

"ဟော့ ...ကြီးကြီး ပြန် လာပြီ"

ခင်လေးက မီးဖိုထဲမှ မျိုးမောင်မောင်အပါးကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည်။ ။ ဒေါ်သန်းစိန် က ဆိုက်ကားပေါ်က ခြင်းတောင်းကို ဆိုက်ကားဆရာအား အိမ်တံခါးဝမှာ ချခိုင်းနေသည်။ ။

"ကြီးကြီး ဘာတွေ ဝယ်လာတာလဲ"

"ငါးခြောက်တွေ၊ ပုစွန်ခြောက်တွေရလို့ ဝယ်လာတာလေ"

ခင်လေးက သွက်လက်စွာ ဈေးခြင်းတောင်းကို ယူပြီး မီးဖိုထဲ ပြန်ဝ

င်လာသည် ။ မျိုးမောင်မောင်ပြောသော ချစ်စကားကြောင့် ရင်မှာ သိပ်ခုန်ဆဲပါ။

မီးဖိုထဲ တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်ရင်း မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ ချစ်စကားများကို ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်နေသည် ။ ဒေါ်သန်းစိန်အိမ်မှာ ရှိနေကျ မျိုးမောင်မောင်က ခင်လေး အနားသွားပြီး ရစ်သီ၍ မရတော့ပါ။

တစ်နေ့သာ ကုန်ဆုံးသွားသည် ။ ခင်လေးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို မျိုးမောင်မောင်က မရရှိဘဲ စိတ်ဓါတ်ကျနေသည် ။

ထမင်းခူးခပ်ကျွေးသည့် အခါ ခင်လေးက အနားမှာ ရပ်ပြီး လိုအပ်သည် ကို ဖြည့်ဆည်းပေး နေသည် ။ ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အလစ်မှာ မျိုးမောင်မောင် ခင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်သည် ။

မျိုးမောင်မောင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံခိုက်မှာ ခင်လေးရဲ့ နှလုံးသားက လည်း ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်း ခုန်သွားသည် ။ မျိုးမောင်မောင် သူ့အပေါ်ချစ်နေသလို ခင်လေးကလည်း မျိုးမောင်မောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ။

ဒါပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒကို ခင်လေး အလိုမလိုက်ရဲပါ။ လက်တွေ့ကျကျ ဘဝကို သုံးသပ်ကြည့်ပြီး မျိုးမောင်မောင်နှင့် သူမတို့ ရဲ့ ဘဝသည် ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်သည် ကို သိသည် လေ။

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အိမ်တွင် ကြာရှည်စွာ ခိုလှုံနေချင်လျှင် မျိုးမောင်မောင်ကို ဝေးဝေးရှောင် ရမည်ဆိုတာ ခင်လေးသဘောပေါက်ထားပါသည် ။

ယခင်ကထက် မျိုးမောင်မောင်ကို ပိုပြီး ရှောင်ရှားရမည်ဆိုတာကို သတိပြုထားလိုက်သည် ။

စီးပွားရေးလုပ်နေသော ဒေါ်သန်းစိန်က အိမ်မှာ အမြဲရှိမနေနိုင်ပါ။
အလုပ်ကိစ္စနှင့် အပြင်ထွက်သည့် အချိန်အခါကို မျိုးမောင်မောင်က စော
င့်ဆိုင်းနေသည်။ ။

အခွင့်အရေးရသည် နှင့် ခင်လေး အနားသို့ချဉ်းကပ်ပြီး ချစ်ရေးဆို
သည်။ ။ သိပ်ကိုလှသော ခင်လေးရဲ့ အချစ်ကို မရမကရအောင် သူကြိုး
စားသည်။ ။

အစကတည်းက မခိုင်တခိုင်ရှိနေသော ခင်လေးရဲ့ နှလုံးသားက ရေ
ရှည် ကြွံ့ကြွံ့ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

"ခင်လေးရယ်၊ မင်းကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုယ်ရူးရတော့မယ်၊
ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါကွာ"

ဒေါ်သန်းစိန် မရှိခိုက် မီးဖိုထဲသို့ မျိုးမောင်မောင်က ဝင် လာပြီး ခင်
လေးရဲ့ ကိုယ်ကို အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး ချစ်ရေးဆိုသည်။ ။ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်
လှသော မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ခင်လေးတစ်ယောက် ကြွံ့ကြွံ့မခံ
နိုင်၍ အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ ။

"ကိုယ့်ကို ခင်လေးချစ်တယ် မဟုတ်လား"

မျိုးမောင်မောင်က ဇွတ်အတင်းကြီး မရမက ချစ်ခွင့်တောင်းနေပြန်
တော့ ခင်လေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်လေးရယ်"

ခင်လေးရဲ့ ကိုယ်ကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ပြီး မျိုးမောင်မောင်က ဝမ်း
သာအားရ ပြောသည်။ ။

"ဒါပဲနော်၊ ခင်လေးရဲ့ အချစ်ကို မရမကယူပြီး အပျော်ကြီမသွားနဲ့ နော်"

"ပြောရက်လိုက်တာကွာ၊ သိပ်ချစ်နေရတဲ့ ခင်လေးကို အပျော်ကြီပဲ၊ မလားကွာ"

"ကြီးကြီးကို ခင်လေးကြောက်တယ်၊ ကြီးကြီးက ဘယ်လိုမှ သဘော တူမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မေမေက ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အလိုကို လိုက်မှာ ပါကွာ၊ အဲ့ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ "

မျိုးမောင်မောင်က ခင်လေးရဲ့ မေတ္တာကို ရရန်အတွက် အပြည့်အဝကြီးကို အာမခံချက်တွေပေးနေသည် ။ မျိုးမောင်မောင်ကို မေတ္တာသက်ဝင်နေပြီမို့ မျိုးမောင်မောင်ပြောသမျှကို ခင်လေးက သံသယကင်းစွာနှင့် ယုံကြည်လိုက်ပါသည် ။

"အစ်ကိုလေးကို ချစ်လွန်းလို့ အစ်ကိုလေးရဲ့ စကားကို ခင်လေး သေသေချာချာ ယုံလိုက်ပြီ နော်"

"ယုံလိုက်ပါ ခင်လေးရယ်"

ခင်လေးက ထွေးပွေ့လာသော မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ စိတ်ချလက်ချကြီး တိုးဝင်လိုက်သည် ။

အခန်း(၃)

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ ကွယ်ရာမှာ မျိုးမောင်မောင်နှင့် ခင်လေးတို့ ရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက တစ်နေ့တခြား အရှိန်အဟုန် မြင့်လာသည်။ ။

မျိုးမောင်မောင်က ခင်လေးကို ချစ်သူဘဝနှင့် ဆက်ဆံနေရသည် ကို မတင်းတိမ်ပါ။ ခင်လေးရဲ့ ဘဝကို ပြည့်စုံစွာ ပိုင်ဆိုင်လိုလှသည်။ ။ ဒေါ်သန်းစိန် မရှိခိုက်မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရကြသည်။ ။

"ခင်လေးရယ် မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်လှပြီ"

ခင်လေးရဲ့ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ဖက်ပြီး မျိုးမောင်မောင်က ပြောသည်။ ။ ခင်လေးက မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲကနေ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဟင်"

"ခင်လေးကို လက်ထပ်ချင်ပြီလို့ ပြောတာလေ"

"အဲဒီအတွက် သိပ်ပြီးစောနေသေးတယ် ထင်တယ်"

"မစောဘူး နောက်လဆိုရင် ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်သွားရတော့မယ်"

"ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုလေးသွားရင် ခင်လေး လွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပဲ

"ကိုယ့်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်၊ ခင်လေးလက်ခံနိုင်မလား"

"ပြောလေ ဘာအကြံလဲ အစ်ကိုလေး"

"ကိုယ်တို့ တိတ်တိတ်ကလေး လက်ထပ်ထားကြရအောင်"

"ဟာ...အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကြီးကြီးသိသွားမှ မိုးမီးလောင်မယ်"

"မေမေ မသိအောင် လက်ထပ်မှာ ပေါ့"

"မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်"

"ခင်လေးကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး၊ အဲ့လို လက်မထပ်ထားရရင် ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်လေးရယ်"

"ခင်လေးကြောက်တယ် အစ်ကိုလေးရယ်"

"ဘာကြောက်စရာလိုလဲ၊ ခင်လေးရဲ့ ရှေ့မှာ ကိုယ်အမြဲ မားမားမတ် မတ်ရှိနေမှာ ပါကွယ်"

ရိုးအလွန်းသည့် အပြင် အချစ်ကို ယုံစားလွန်းသော ခင်လေးက နောက်ဆုံးမှာ တော့ မျိုးမောင်မောင် သိမ်းသွင်းသော ပုံစံအတိုင်း ကွက်တိဝင်သွားသည် ။ ဒေါ်သန်းစိန်မသိအောင် နှစ်ယောက်သား တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်လိုက်ကြသည် ။

"အစ်ကိုလေးနော် ကြီးကြီးမသိသေးခင် ခင်လေးတို့ က အမည်ခံ လင်မယားနော်"

"အင်းပါ ခင်လေးရယ်၊ မေမေမသိမချင်း ခင်လေးကို ကိုယ်အပိုင်မ ယူသေးပါဘူး"

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေကြပြီး ချစ်ရက်တွေ ကြာခဲ့သည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်က ရန်ကုန်ပြန်သွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခွဲခွာရတော့မည်မို့ နှစ်ယောက်စလုံးမျက်နှာမသာမယာနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ခင်လေးက မီးပူတိုက်ပြင်ဆင်ပြီး သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ပေးသည်။ ။ အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာ ညကိုးနာရီပင် ထိုးနေသည်။ ။

"သားရေ မနက်ခရီးသွားရမှာ စောစောအိပ်၊ မေမေလဲ ခေါင်းမကြည်လို့ စောစော အိပ်တော့မယ်"

ဒေါ်သန်းစိန်က အိပ်ခန်းထဲ စောစောဝင်သွား၍ ခင်လေးလည်း စောစောအိပ်ရာဝင်ရသည်။ ။ အခန်းထဲရောက်ပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ မျိုးမောင်မောင်နှင့် ခွဲခွာရမည့် အရေးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲ နေသည်။ ။

လမ်းထောင့် မီးကင်တဲက နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်တစ်ချက်ကို ကြားသည်။ ။ ခင်လေး တစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။ ။

သူမရဲ့ အခန်းတံခါးကို အသာလေးဖွင့်လိုက်ပေမယ့် မအိပ်သေးသော ခင်လေးက သိလိုက် သည်။ ။ အခန်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျိုးမောင်မောင်ကို တွေ့ရသည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်က အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူမ ခုတင်ဆီသို့ လာနေသည်။ ။

"ဟင် ...အစ်ကိုလေး၊ ဘာပြုလို့ အခန်းထဲ လာရတာလဲ"

ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မျိုးမောင်မောင်ကိုမေးသည်။ ။

"ရွတ်"

မျိုးမောင်မောင်က အသံထွက်ရန် သူမကို သတိပေးသည်။ ။

"ကြီးကြီး သိသွားမှ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်လိမ့်မယ်"

"ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မေမေ အရမ်းအိပ်ပျော်နေပြီ"

"လာပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အပြင်ထွက်ကြရအောင်"

"ခင်လေးကလဲကွာ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ကိုယ်တို့ အကြာပြီး ခွဲကြရဦးမယ်၊
ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကို နှင်ထုတ်ရတာလဲ"

"မသင့်တော်လို့ ပါ အစ်ကိုလေးရယ်"

"ဘာလို့ မသင့်တော်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ခင်လေးက လက်ထပ်ပြီးသား
လင်မယားတွေလေ"

"အဲ့ဒါ နှစ်ယောက်တည်းပဲသိတာ၊ အများက မသိသေးဘူးလေ"

"ခင်လေးကလဲကွာ၊ အလကား စိတ်ရှုပ်အောင် ပြောနေတယ်၊ ကိုယ်
က လွမ်းနေလို့ ပျော်ချင် လို့ ခင်လေးဆီလာတာ"

ခင်လေးရဲ့ ကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့ပြီး မျိုးမောင်မောင်အိပ်ရာပေါ် လှဲချ
လိုက်သည်။ ။

"ဟာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒုက္ခတွေ ရောက်ကုန်တော့မှာ ပဲ"

"ဟော့ဒီပါးစပ်လေးကို ပိတ်ထားစမ်းပါ ခင်လေးရယ်"

ခင်လေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို မျိုးမောင်မောင်က ပိတ်လိုက်သ
ည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ ယုယအထွေးအပွေ့မှာ ခင်လေးတစ်ယောက် ငြ
င်းဆန်နိုင်မှုတွေ မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွား သည်။ ။

မျိုးမောင်မောင်က ခင်လေးနှင့် အတူ တစ်ညလုံးနီးပါးနေပြီး
မိုးလင်းခါနီးမှ သူ့အခန်းကို ပြန်သွားသည်။ ။

"ခင်လေးဆီကို စာရေးနော် အစ်ကိုလေး"

"စိတ်ချပါကွယ်၊ ခင်လေးလဲ အစ်ကို့ဆီ စာရေးနော်"

မခွဲခွာခင် ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွတ်သွားမှာ
စိုးသည့် အလား တင်းတင်းပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ ။

မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် ဒေါ်သန်းစိန်က အနားမှာ ရှိနေ၍ မျိုးမောင်
မောင် သွားခါနီး နှုတ်မဆက်ဖြစ်ကြပါ။ မျိုးမောင်မောင် ထွက်သွားပြီး
နောက် ခင်လေးက အိမ်သာဝင်ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကို
တိုင်လိုက်သည်။ ။

လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးမှုကို ဒေါ်သန်းစိန် မရိပ်စားမိအောင် ဖုံးကွယ်ဟန်
ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ နာရီတိုင်း စက္ကန့်တိုင်းမှာ တော့ မျိုးမောင်မောင်
ကို သတိရနေသည်။ ။

မျိုးမောင်မောင်နှင့် ခင်လေးတို့ ဒေါ်သန်းစိန်မသိအောင် စာချင်းအ
ဆက်အသွယ်ပြုနေသည်။ ။ တစ်နေ့မှာ ခင်လေးအတွက် ကြမ္မာဝင်ပါ
လေတော့သည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်ရေးလိုက်သော စာက ဒေါ်သန်းစိန်လ
က်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

မျိုးမောင်မောင် ဘာကြောင့် ခင်လေးကို သီးသန့်စာရေးရသည် ကို

ဒေါ်သန်းစိန်က သိချင်စိတ်ဖြင့် ခင်လေးစာကို တိတ်တဆိတ်ဖောက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်နှင့် ခင်လေးတို့ အကြောင်းကို သိရခိုက် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဒေါ်သန်းစိန်က ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။ ။

"မိခင်လေး လာစမ်း"

လေသံထန်ထန်နှင့် ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ခင်လေးပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။ မျိုးမောင်မောင်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရသည် မှာ နှစ်လရှိနေသော ခင်လေးတစ်ယောက် ကိုယ်လက်မအီမသာ၍ အခန်းထဲ အောင်းနေစဉ် ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ အသံစူးစူးက သူမထံသို့ ကျယ်လောင်စွာ တိုးဝင်လာသည်။ ။

"ဟဲ့ မိခင်လေး ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးကြီး လာပါပြီ"

"လာစမ်းပါဦး ညည်းဟာလေ အတော်ဘဝမေ့တဲ့ မိန်းမ"

ဒေါ်သန်းစိန်က အနားရောက်လာသော ခင်လေးရဲ့ လက်ကို ဆွဲဆောင့်ပြီး သူ့အနားတွင် ထိုင်စေသည်။ ။

"သားကို ညည်းက အပိုင်ကြံလိုက်တာပေါ့၊ ပြောစမ်း ညည်းတို့ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ"

"ကြီးကြီးရယ်၊ ခင်လေးက အပိုင်ကြံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ"

"အို နားခါးတယ်၊ အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ "

ဒေါ်သန်းစိန်က ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ရန်တွေ့သည်။ ။

"ပြောစမ်း ညည်းတို့ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီလဲ"

ဖွင့်မပြောလျှင် မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေမို့ ခင်လေးက အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုလေးနဲ့ ခင်လေးတို့ လက်ထပ်ထားကြပါတယ်"

"ဘာ"

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက ယကွင်းကြီး နှစ်ချပ်သဖွယ် ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။

"ဘာပြောတယ် မိခင်လေး"

ခင်လေးရဲ့ ကိုယ်ကို ဆွဲခါပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မေးသည်။ ။

"ခင်လေးတို့ လက်ထပ်ထားပါတယ်၊ ခု ခု ခင်လေးမှာ အစ်ကိုလေးရဲ့ ကိုယ် ကိုယ်ဝန်ရှိနေ ပါပြီ ကြီးကြီး"

"အမလေး"

ဒေါ်သန်းစိန်က ကိုင်ထားသော ခင်လေးရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အလန့်တကြားလွှတ်ပြီး ခင်လေးကို သရဲသဘက်အလား အလန့်တကြားတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ညည်းမှာ ကလေးရှိနေပြီ ဟုတ်လား၊ အကြံကြီးပါပေ့ မိခင်လေးရယ်၊ ညည်းမို့လို့ မကြံစည်အပ်တာကို ကြံစည်ရက်တယ်"

ဒေါ်သန်းစိန်က မချီတင်ကဲ ရင်ဘတ်စည်တီးပြီး အော်ငိုပါသည်။ ။
ဒေါ်သန်းစိန်က သားကို နှမြောလွန်းစွာ ငိုသလို ခင်လေးကလည်း အဖြစ်ဆိုးသည့် သူတို့ ရဲ့ အချစ်ရေးအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ ငိုသည်။ ။

"အခုလို ညည်းငါ့သားကို ပိုင်းလုံးလုပ်လိုက်လို့ ငါသဘောတူ လက်ခံမယများ ထင်သလား မိခင်လေး"

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ စကားကြောင့် ခင်လေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ ဒေါ်သန်းစိန်ကို ခယလွန်းသော အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ခင်လေးတို့ ချစ်ချင်းကို မခွဲပါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ ခင်လေး ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်"

"ဒီမှာ မိခင်လေး ညည်းကို ကျုပ်အိမ်မှာ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ အိမ်ကဆင်း"

ခင်လေးက အလွန်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ သည် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလျှင် သူမ ခိုကိုးရာမဲ့ပေ တော့မည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေသားကို လွယ်ထားနေရပြီ။

"ကြီးကြီးရယ် ခင်လေးကို မသနားတောင် မမြင်မတွေ့ရသေးတဲ့ မြေးလေးကို သနားပါ နော်"

"အို ငါသဘောတူလို့ ရလာတဲ့ ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ မသနားနိုင်ပါဘူး၊ မြေးဆိုတာ ငါ့အတွက် မရှားဘူး၊ သားက ငါသဘောတူတဲ့ မိန်းမနဲ့ ယူရင် မြေးရမှာပဲ"

ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်မောက်သော ဒေါ်သန်းစိန်က ခင်လေးကို သူ့ချွေးမအဖြစ် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။ မျိုးမောင်မောင်နှင့် ခင်လေးတို့ ကွဲသွားစေရေးက သူ့အတွက် အဓိက ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကဲ လျှာရှည်မနေနဲ့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ညည်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ညည်းအဝတ် အစားတွေ သိမ်း"

ဒေါ်သန်းစိန်ကို ခယအသနားခံသော်လည်း အချည်းအနှီးသာ၊ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပြီး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သူမရဲ့ အဝတ်အစားများကို သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ ။

အဝတ်အိတ်လေးနှစ်လုံးဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာစဉ် သူမကို စောင့်နေသော ဒေါ်သန်းစိန် ရဲ့ မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။

"ရော့ ဒီမှာ ညည်းရင်းနှီးစားဖို့ ၊ ဒီတစ်သက် ငါ့သားကို ဆက်သွယ်ဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားပါနဲ့"

"ညည်းရဲ့ ဆင်းရဲနံ့ချာတဲ့ ဘဝထဲကို ငါ့သားကို ဆွဲမထည့်ချင်စမ်းပါနဲ့။"

ဒေါ်သန်းစိန် ပစ်ပေးလိုက်သော ငွေထုပ်ကိုကြည့်ပြီး ခင်လေးက လက်များ နှင့် ပင် မထိတို့ ချင်ပါ။ ငွေမက်၍ သူ့သားကို ယူသည် ဆိုသော စကားကို ချေဖျက်ချင်၍ ပေးသော ငွေတေါကို မယူပဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီငွေတွေကို ခင်လေး မမက်ပါဘူး"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ လူရရင် ငွေက ပါလာမှာ ဘဲ၊ ငွေမမက်ဘူးဆိုတာ မှန်တာပေါ့အေ"

"ကြီးကြီးမှာ မိန်းမချင်းစာနာ၊ သားသမီးချင်း စာနာစိတ်မရှိတော့ ခင်လေး ဖက်ပြီး ပြောလဲ အပိုပါပဲ"

နာကြည်းလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ဒေါ်သန်းစိန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လွန်း၍ ခင်လေးမှာ ငိုနိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့ပါ။ ။

"ကြီးကြီးကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်"

"တော်စမ်းပါ ညည်းလို စိတ်ဓါတ်ယုတ်ညံ့တဲ့ မိန်းမ ကန်တော့တာ မခံချင်ဘူး"

ကန်တော့သည် ကိုပင် အသားပဲ့ပါသလို ဒေါသန်းစိန်က ခါးခါးသီး သီးဖြစ်နေသည် ။ ခင်လေးက ဦးသုံးကြိမ် မြန်မြန်ချပြီး ရက်စက်နင့်သီး လွန်းသော ဒေါသန်းစိန်ရဲ့ အိမ်ရိပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ထွက်သာလာရသည် ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်သွားရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည် ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီသို့ ခင်လေး ထွက်လာခဲ့သည် ။ ခင်လေးတွင် လစဉ်ရသော လခထဲမှ စုဆောင်း ထားသော ငွေအနည်းငယ်ကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိပါ။

ဒုက္ခကြီးမားစွာ ရင်ဆိုင်နေရသော ခင်လေးကို သူငယ်ချင်း စပယ်က အားပေးနှစ်သိမ့်သည် ။ ခင်လေးအလုပ်ရရန်လည်း ကူညီမည်ဟု ပြောသည် ။ ခင်လေးက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေသော မျိုးမောင်မောင်ကို ဆက်သွယ်ပေးရန် စပယ်ထံတွင် အကူအညီတောင်းသည် ။

အခန်း(၄)

ဒေါ်သန်းစိန်က စီးပွားရေးသမားပီပီ အရာရာကို ကွက်ကြိုမြင်သည် ။ ခင်လေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး မျိုးမောင်မောင်နှင့် မဆက်သွယ်နိုင် ရေးအတွက် စီစဉ်ထားသည် ။

သူသိပ်နေမကောင်း၍ မျိုးမောင်မောင်ကို အမြန်ပြန်လာပါလို့ ကား ရောလူပါ လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းသည် ။ မျိုးမောင်မောင်ရောက်လာလာချင်း သူသဘောတူထားသော မိန်းကလေးနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ရ န်ကိုပါ အပြီးစီစဉ်ထားသည် ။

မိခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အိမ်ရောက်လာသော မျိုးမောင်မောင် က လုံးဝ မထင်မှတ် ထားသော ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။ ခင်လေးကို မတွေ့၍ မိခင်ကို မေးသည့် အခါ ဒေါ်သန်းစိန်က ပြတ်ပြတ် သားသားပြောသည် ။

"ဒီမှာ သား အဲ့ဒီမိန်းကလေးအကြောင်း လုံးဝမမေးပါနဲ့ ၊ သူနဲ့ သား ကို ဘယ်လိုမှ သဘော မတူနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို မေ့လိုက်စမ်းပါ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရယ်၊ ခင်လေးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်၊ ခင်လေးနဲ့ လုံးဝ မခွဲနိုင်ပါဘူး"

"မေမေပြောပြီးပြီ သားသူ့ကို မေ့လိုက်၊ သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် မေမေ့ကို အရင်သတ်ပြီးမှ သားလုပ်ချင်တာ လုပ်"

ဒေါ်သန်းစိန်ရဲ့ ပြင်းထန်သော အမိန့်အာဏာတွေကြားမှာ မျိုးမောင်မောင်က မလှုပ်သာ မယှက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်သန်းစိန်ကို လုံးဝမလွန်ဆန်နိုင်၍ နောက်ဆုံးမှာ ဒေါ်သန်းစိန် ပေးစားသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည်။

စပယ်က ရန်ကုန်တွင် ရှိနေသော သူ့ရဲ့ ကြီးကြီး ဒေါ်မြတင်အိမ်သို့ ခင်လေးကို ပို့လိုက်သည်။ အပျိုကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြတင်က အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ အဖော်ပြုပြီး နေနေရသည်။

ဒေါ်မြတင်နှင့် ခင်လေးဆုံတွေ့သည့် အခါ စပယ်ပြောသလိုပင် ဒေါ်မြတင်က သဘောထား ပြည့်ဝစွာ ခင်လေးကို လက်ခံထားသည်။ ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အိမ်ကနေ မျိုးမောင်မောင်ကို ဆက်သွယ် ကြည့်သည်။ မျိုးမောင်မောင် ဟင်္သာတကို ရုတ်တရက်ပြန်သွားသည် ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။

မျိုးမောင်မောင်နှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ပြီဆိုတာကို ခင်လေးက ကောင်း ကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားသည်။ ခင်လေးသည် ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ချောက်ချားနေသည်။

သူမရဲ့ ဘဝနှင့် ရင်သွေးငယ်တို့ ဘယ်လို ဆက်၍ စခန်းသွားရမည်မသိ။ လွယ်ထားသော သန္ဓေသားကို ဘယ်လိုမွေးဖွားရမည်ကို အဖြေမရှိနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

ဒေါ်မြတင်က ခင်လေး မျိုးမောင်မောင်နှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရ

သည် ကို သိရှိသွားပြီး ခင်လေးကို ထုတ်မေးသည်။ ။

"ခင်လေး မင်းရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်"

"ဒါဆို ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"သူ့အမေက ခင်လေးနဲ့ သူ့ကို မရမကခွဲလိုက်ပြီ ထင်ပါတယ်"

"ဒါဆို ခင်လေး ဘာလုပ်မလဲ"

"သူ ခင်လေးကို ဆက်သွယ်မလားလို့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်"

"အေးပေါ့လေ၊ သူ ဆက်သွယ်မှာ စောင့်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

ခင်လေးက စပယ်ထံသို့ စာရေးပြီးအကျိုးအကြောင်း မေးသည် ၊ စပယ်ထံမှ ပြန်စာရပြီး ခင်လေးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်စစီ ပြုကွဲသွားသည် ။ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးနေသော ခင်လေးကို မြင်ပြီး ဒေါ်မြတင်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးသည် ။

"ခင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စပယ်က ဘာရေးလိုက်တာလဲ"

"မျိုးမောင်မောင် လက်ထပ်သွားပြီတဲ့ ကြီးကြီးရယ်"

"လက်ထပ်ပြီးသား ခင်လေးရှိနေပြီဟာ၊ သူက ထပ်ပြီး မိန်းမ ယူသေးလားကွယ်"

"သူ့အမေရဲ့ စီမံချက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ ကြီးကြီးရယ်၊ ခင်လေး ဘဝတော့ ဆုံးပါပြီ"

"နေဦး ခင်လေး။ အလျှော့ မပေးနဲ့ ၊ ဟင်္သာတပြန်ပြီး တရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ပစ်၊ ခင်လေးက မယားကြီးပဲ"

"သူတို့ကို အံတုနိုင်တဲ့ အင်အား ခင်လေးမှာ မရှိပါဘူး၊ ကြီးကြီးရယ်

"

"လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ကြီးကြီးပေးမယ်၊ သူတို့ ဒီလိုစော်ကားတာ မခံနဲ့ "

"တော်ပါပြီ ကြီးကြီးရယ်၊ တာဝန်မယူချင်လို့ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်လိုက်တဲ့ သူကို ခင်လေး ထပ်ပြီး မဆက်သွယ်ချင်တော့ပါဘူး၊ ခင်လေး ဘဝနဲ့ ခင်လေးပဲ ရှိပါစေတော့ "

"ခင်လေးအဲ့လို တကယ်ပဲ စိတ်ပြတ်ပြီလား"

"ပြတ်ပါပြီ ကြီးကြီးရယ်"

"ဒါဆို ကြီးကြီးစီစဉ်တာကို လက်ခံမလား"

"ခင်လေးမှာ ကြီးကြီးကလွဲပြီး အားကိုးစရာ မရှိပါဘူး၊ ကြီးကြီး စီစဉ်တာကို လက်ခံပါ မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကြီးကြီးခင်လေးကို မွေးစားလိုက်မယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး နေနိုင် ပဲ့မလား"

"ရှင်"

အံ့သြဝမ်းသာလွန်းသော အကြည့်နှင့် ခင်လေးက ဒေါ်မြတင်ကိုကြည့်လိုက်သည် ။

"ကြီးကြီးက ခင်လေးကို တကယ်မွေးစားမှာ လား"

"ခင်လေးကိုရော ခင်လေးကလေးကိုပါ မွေးစားမှာ ပေါ့"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးလဲ အရမ်းတင်ပါတယ်"

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ပင် ခင်လေးက ဝမ်းသာနေသ

ည် ။

"ကြိဂကြီးကို ခင်လေးရဲ့ အမေရင်းလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါမယ်"

"အေးကွယ် ၊ သာဓုပါကွယ်"

မျိုးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သန်းစိန် မစာမနာပစ်ပစ်ခါခါ ပြုလိုက်သော်လည်း ဒေါ်မြတင်က အလွန်စာနာတတ်သောစိတ်ဖြင့် ခင်လေးရဲ့ ဘဝကို ကယ်တင်လိုက်သည် ။

ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ခင်လေးရဲ့ ဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့ရပါသည် ။

ဒေါ်မြတင်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကြောင့် သမီးလေး မြလေးငုံကို ချောမောစွာ လူ့လောကထဲသို့ ခေါ်ခဲ့နိုင်သည် ။ မြလေးငုံသည် မိခင်နှင့် အလွန်တူသော သမီးလေးမို့ ရုပ်ရည်ရူပကာ လွန်စွာ ချောမွေ့နေသည် ။

သည် လိုနှင့် ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင် ခင်လေးရဲ့ ဘဝက ပြည့်စုံ ချမ်းမြေ့ခဲ့သည် ။ သူမကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ခြင်း မရှိသော မျိုးမောင်မောင်ကို သူမရဲ့ ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်မေ့ထားလိုက်သည် ။

ဒေါ်မြတင်ကို ခင်လေးက နားစေပြီး အိမ်မှာ ဖွင့်ထားသော စတိုးဆိုင်လေးကို သူမကပဲ တာဝန်ယူပြီး ရောင်းချသည် ။

ဦးခင်မောင်လွင် ဖြတ်သန်းဖြတ်လာ လုပ်သော လမ်းခရီးမှာ ခင်

လေးတို့ အိမ်ကရှိနေသည် ။ သူဌေးကြီး ဦးခင်မောင်လွင်က ခင်လေးရဲ့ ဆိုင်သို့ ဘီစကွတ်မုန့်ပုံး ဝင်ဝယ်ရင်းနှင့် ခင်လေးနှင့် ဆုံဖြစ်သွားသည် ။ ခင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း မုဆိုးဖို ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားသည် ။

တစ်သားမွေးပြီး တစ်သွေးလှနေသော ခင်လေးရဲ့ အလှကို မြင်မြင်ချင်း စွဲမက်သွားသည် ။ ဒါကြောင့် ခင်လေးရဲ့ ဆိုင်သို့ မကြာခဏ ရောက် လာပြီး ဈေးဝယ်သည် ။

ဈေးရောင်းရင်းဝယ်ရင်းကနေ ဦးခင်မောင်လွင်နှင့် ခင်လေးတို့ တော်တော်လေး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည် ။

တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြီးနှင့် ခင်လေးကြုံတွေ့လိုက်ရသည် ။ ဒေါ်မြတင်က ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည် ။ ခင်လေးအတွက် အားကိုးအားထားပြုလုပ်ရသော ရွှေတောင်ကြီး ပြိုပါလေပြီ။

ဒေါ်မြတင် ကွယ်လွန်သွားပြီဆို၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ ရောက်လာကြသည် ။ ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အသုဘမြေချပြီး ခုနစ်ရက် မလည်ခင်မှာပဲ ခင်လေးကို ပြဿနာရှာတော့သည် ။

ဒေါ်မြတင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေသည် သွေးသားလုံးဝမတော်စပ်သော ခင်လေးကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့်မရှိဆိုသော ပြဿနာက အကြီးအကျယ်ဖြစ်လာသည် ။ ခင်လေးက အားလုံးကို အလျော့ပေး လိုက်ပြီး ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အိမ်ကအစ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို သူမနှင့် မဆိုင်၍ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ကို ပုံပေးလိုက်သည် ။

ဒေါ်မြတင်ရဲ့ အသုဘကိစ္စနှင့် ဝင်ထွက်နေသော ဦးခင်မောင်လွင်က ခင်လေးရဲ့ ဒုက္ခတွေကို အလုံးစုံသိသွားသည် ။ ဒေါ်မြတင်အတွက် ခုနစ်ရက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးသည် နှင့် ခင်လေးခမျာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရဲ

တော့မည်ဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိသော ခင်လေးရဲ့ အဖြစ်ကို ဦးခင်မောင်လွင်က သိသွားသည်။ ။ ခင်လေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းဆိုတွေ့နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ဦးခင်မောင်လွင်က အသုံးပြုသည်။ ။

"ခင်လေးကို သူတို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းနေပြီပေါ့ နော်"

"ဟုတ်တယ် ဦးခင်မောင်လွင်"

"ခင်လေး ဘယ်ကို သွားနေမလဲ"

"ခင်လေးမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိပါဘူး၊ အားကိုးစရာမရှိလို့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘယ်မှာ နေရမှန်းတောင် မသိပါဘူး"

"ဒါဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ခင်လေးကို ဖွင့်ပြောပါရစေ"

"ဘာများ ပါလိမ့်ရှင်"

ဦးခင်မောင်လွင်က ခင်လေးကို စူးရှသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ကိုယ်ဟာ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ပါ။ ဇနီးဆုံးသွားတာလဲ ဆယ်နှစ် လောက် ရှိပါပြီ။ ဇနီးသည် ဆုံးပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စီးပွားရေးမှာ သာ ကိုယ့်ဘဝ ကို မြှုပ်နှံခဲ့တယ်။ အခု ခင်လေးကို စမြင်တွေ့ကတည်းက ကိုယ့်နှလုံးသားက ပြန်ခုန်ခဲ့တယ်။ အချစ်ဆိုတာကိုလဲ ပြန်ပြီး ခံစားရပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်လေးသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ခင်လေးနဲ့ သမီးလေးဘဝကို ကိုယ်တာဝန်ယူပါရစေ"

မျှော်လင့်ပြီးသား စကားတွေမို့ ခင်လေးက ထွေထွေထူးထူး မခံစား
မိပါ။ ဦးခင်မောင်လွင် ကြောင့် ရင်ခုန်မှု သိပ်မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဦးခင်
မောင်လွင်သည် သူနှင့် သမီးလေးရဲ့ ဘဝကို များစွာ လုံခြုံမှုပေးနိုင်သ
ည် လေ။

"ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ သမီးက ခင်လေးတို့ ကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား"

"သမီးက ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းပါ။ သူ့ကို အလိုလိုက်ထားလို့ ကို
ယ့်အလိုကိုလဲ သူသဘောတူမှာ ပါ"

"ခင်လေး သဘောထက် ဦးခင်မောင်လွင်သမီးရဲ့ သဘောက
အရေးကြီးပါတယ်။ သူ့ကိုသာ တီးခေါက်ကြည့်ပါဦးရှင်"

"သမီးက သဘောတူတယ်ဆိုရင်ကော"

"အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ခင်လေးဘဝမှာ အစ်ကိုကြီးက တစ်ခုတည်း
သော အားကိုးစရာပါ"

"ဒါဆို ခင်လေးက ကိုယ့်ကို လက်ခံမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးခင်မောင်လွင်က သူ့အဆိုကို ခင်လေးလိုက်လျှောလိုက်ပြီမို့
လွန်စွာ ဝမ်းသာနေသည် ။ ခင်လေးနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောပြီး
ပြန်သည် ။ ရေနစ်နေသော ခင်လေးမှာ လည်း ဦးခင်မောင်လွင်သည် သူ့
အတွက် သစ် တစ်ပင်၊ ဝါးတစ်မျှင်ပါပဲ။ ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချ
က် ကို ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံရမည်သာ။

အခန်း(၅)

ဦးခင်မောင်လွင်က သမီးဖြစ်သူ မေသူဇာလွင်နှင့် သူနောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုမည်ကို ဆန္ဒယူကြည့်သည်။ ။ မေသူဇာလွင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်အပျော်အပါးကို ခုံမင်သော မိန်းကလေးပါ။ ဖခင်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မဟန့်တားပါ။

ဦးခင်မောင်လွင်သည် ခင်လေးကို ကန့်ကွက်ဟန့်တားမှု မရှိဘဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ခင်လေးနှင့် သမီးလေး မြလေးငုံသည် ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ လုံခြုံစွာ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

မေသူဇာလွင်က သူမထက် အသက် ငါးနှစ်ငယ်သော မြလေးငုံကို သွေးသားရင်းချာ တစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်သော်လည်း ကစားဖော်ကစားဖက် အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ။

ဦးခင်မောင်လွင်သည် ခင်လေးကို အလွန်မြတ်နိုးစုံမက်၍ ခင်လေးကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ထားသည်။ ။ သမီးအရင်းမဟုတ်သော မြလေးငုံကို မေသူဇာလွင်လောက် မချစ်သော်လည်း ကြင်နာမှု ဂရုစိုက်မှု ပေးသည်။ ။ မြလေးငုံအတွက် အလိုအပ်ဆုံးနှင့် အတောင့်တဆုံး မေတ္တာကို မိခင် ခင်လေးတစ်ယောက်ထံမှ ပဲ ရရှိခဲ့သည်။ ။

ခင်လေးတို့ သားအမိ၊ ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်း ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ရသည်။ ။ မြလေးငုံကို ကျောင်း

ထားသည့် အခါမှာ ဦးခင်မောင်လွင်က မေသူဇာလွင် နေသော ကျောင်း
ကောင်းမှာ ပဲ ထားပေးသည်။ ။

သည် လိုနှင့် နှစ်တွေ အလီလီပြောင်းပြီး မြလေးငုံပင် ဆယ်တန်း
ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေ သည် ။ မေသူဇာလွင်က တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်
နေပြီ။ အလှအပကို မြတ်နိုးသော မေသူဇာလွင်က အမြဲတမ်း အကောင်း
စားအထက်တန်းစား ဝတ်စားတန်ဆာတွေနှင့် မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားတတ်
သည် ။

အပျိုဖော်ဝင်ပြီး လှသွေးကြွယ်နေသော မြလေးငုံက အပြင်အခြယ်အ
သမရှိသလို အဝတ်အစားကိုပင် မက်မက်မောမော မရှိပါ။ အပြင်ထွက်
သည့် အခါမှာ လည်း ဖြစ်သလို ဝတ်စား တတ်သည် ။

"ဟဲ့ မြလေးငုံ၊ နင်ဟာလေ စရိုက်ကို မပျောက်ဘူး၊ ဘယ်တော့ ကြ
ည့်ကြည့် စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်နဲ့ "

"ဘယ်မှာ စုတ်ပြတ်လို့ လဲ မမသူဇာရယ်၊ ခု မြလေး ဝတ်ထားတဲ့ ဝ
တ်စုံက ဝမ်းဆက်ကို သုံးထောင်တန်ပါတယ်၊ တော်ရုံလူ ဒီလိုမဝတ်နိုင်
ပါဘူး။"

"ဖေဖေ နင့်ကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဒါ့ထက်ကောင်းတာတွေ ဘယ်ရော
က်နေလဲ ဝတ်ပါလား။"

"ရှိပါတယ် မဝတ်ချင်လို့ "

"မဝတ်ချင်လို့ မရဘူး၊ သီရိစံအိမ်မှာ နေပြီး သူဌေးကြီး ဦးခင်မောင်
လွင်ရဲ့ မယားပါ သမီးဖြစ်နေလို့ နင်ဝတ်ကို ဝတ်ရမယ်"

"ဘာပြုလို့ လဲ မမသူဇာရယ်"

"ငါတို့ သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ပေါ့ဟဲ့၊ လူတွေက နင့်ကို ငါတို့ သားအဖ

နှိမ်ထားတယ်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဧည့်သည် စုံမှာ သိရက်သားနဲ့ "

မေသူဇာလွင်ရဲ့ ဒေါသ၊ မောက်မာသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မြလေးငုံက အပေါ်ထပ် သူမရဲ့ အခန်းကို တက်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဒေါ်ခင်လေးက ကြားလိုက်သည်။

"သမီးလေး၊ သူဇာနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာပြန်ပြီလား"

ဒေါ်ခင်လေးက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းပါ။ များ သောအားဖြင့် သူမရဲ့ အခန်းမှာ ရှိနေသည် က များ သည်။ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ဝင်လာသော သမီးကို လှမ်းမေးသည်။

"ဟုတ်တယ် မေမေရယ်၊ မြလေးကို သူ့လို ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မျက်နှာမျိုး လုပ်စေချင်တာ၊ ပြီးတော့ ခုလို ဝတ်ထားတာကို စုတ်ပြတ်တယ်တဲ့ "

"အင်း မေမေသမီးလေးက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနေချင်၊ သူကလဲ ခေတ်ရှေ့ ပြေးချင်နဲ့ တော့ ခက်နေပါပြီ၊ ကဲပါ သမီးလေးရယ် သူကျေနပ်အောင် ဝတ်လိုက်ပါ၊ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေတို့ ကြောင့် သူတို့ ဂုဏ်မငယ်ပါစေနဲ့ ကွယ်"

"သူတို့ လောက က ဒီလိုပဲ ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာကို အထင်ကြီး တတ်တာပဲလား၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း တန်ဖိုးက အဲ့ဒီ အဖိုးတန်တဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မသိကြဘူးလား"

"ကဲပါ သမီးလေးရယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေက အများကြီးပါ၊ အဲဒါတွေကို ထောက်ထားပြီး သူတို့ ဖြစ်စေချင်သလို လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်"

မျက်နှာကိုလည်း ခပ်ပြေပြေလေး ပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်လိုက်သည်။ ။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဆုံးတော့ မြလေးငုံသည် အလွန်ကို လှပသော မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

လာသည့် ဧည့်သည် များကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဧည့်ခံနေသည်။ ။ သူတို့ အသိုင်းအဝန်းက တစ်ယောက်ကိုမျှ မြလေးငုံရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခင်မင်ခြင်းမရှိပါ။

ဦးခင်မောင်လွင်ရော မေသူဇာလွင်ပါ သိပ်ကို အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို ခုံမင်သူတွေမို့ ပါတီပွဲများ အိမ်မှာ မကြာခဏ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ။

သီရိစံအိမ်ကြီးမှာ နေ နေရသော မြလေးငုံက ထိုပါတီပွဲများကို လုံးဝ မနှစ်မြို့သော်လည်း မလွဲမရှောင်သာ၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲနေရသည်။ ။

မြလေးငုံ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ မကြာခင်မှာ ပဲ ဒေါ်ခင်လေးက ရှိရင်းစွဲ နှလုံးရောဂါကြောင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ။

ဒေါ်ခင်လေးကို သိပ်မြတ်နိုးရှာသော ဦးခင်မောင်လွင်မှာ အလွန်ကြေကွဲစွာ ခံစားရသည်။ ။

မြလေးငုံအတွက်လည်း တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးအတွယ်တာရဆုံး မိခင်ဆုံးပါးသွားသည့် အတွက် ဆောက်တည်ရာ မရအောင်ပင် ခံစားနေရသည်။ ။ လောကကြီးအလယ်မှာ အားကိုးရာမဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ဒေါ်ခင်လေးက မဆုံးပါးမီ ဦးခင်မောင်လွင်ထံမှ သူ့ရဲ့ အချစ်ရဆုံး သမီးလေးကို လျစ်လျူမရှုရန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပါရန် အခါခါအထပ်ထပ် ကတိတောင်းခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်လွင်က ချစ်ဇနီး စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် သူ့အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးပါမည်လို့ ခံဝန်ကတိပေးခဲ့သည်။ မိခင်မရှိတော့၍ အားငယ်နေသော မြလေးငှက်ကို ယခင်ကထက် သုံးစွဲနိုင် အောင် ငွေကြေးပို၍ ထောက်ပံ့သည်။

"မြလေး မေမေ မရှိတော့လို့ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ ဦးဦး တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်၊ မြလေးဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာလိုချင်လဲ၊ ပြောသာပြော၊ ဦးဦးအားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်"

ငွေကြေးနှင့် လိုအပ်သမျှကို ဦးခင်မောင်လွင် ဖြည့်ဆည်းပေးမည်ဆိုသည် ကို မြလေးငှက် အမှန် တကယ်ယုံပါသည်။ ဒါပေမယ့် မြလေးငှက်လိုချင်အတောင့်တဆုံး နွေးထွေးသော မေတ္တာတရားကို ဦးခင်မောင်လွင်က ပြည့်စုံစွာ မပေးနိုင်သည် ကိုလည်း မြလေးငှက် သိပါသည်။

မေတ္တာတရားကို အလေးအနက်ထားသော သူတို့အသိုင်းအဝန်းမှာ မေတ္တာတရားကို မျှော်လင့်တောင့်တမိသော မြလေးငှက်သာ စိတ်ဆန္ဒမပြည့်မဝဖြစ်ရပါသည်။

မိခင်ဆုံးပါးပြီးသည့် နောက် မေသူဇာလွင်ရဲ့ မောက်မာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုကို မြလေးငှက် ပိုပြီးခံစားနေရသည်။ ဦးခင်မောင်လွင်က စီးပွားရေးကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေသည် မို့ မေသူဇာလွင်နှင့် မြလေးငှက်တို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သတိမပြုမိပါ။

မိခင်မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း သီရိစံအိမ်ကြီးမှာ နေရသည် မှာ မြလေးငှက်အတွက် တစ်နေ့ တခြား စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဦးခင်မောင်လွင်က အိမ်မှာ မရှိသည် က များ သည် ။ မေသူဇာလွင်
က လမ်းအထွက်များ သော်လည်း အိမ်မှာ ဦးခင်မောင်လွင်ထက် ပိုရှိသ
ည် ။ မြလေးငုံက ဦးခင်မောင်လွင်ထက် မေသူဇာလွင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်က
ပိုရနေသည် ။

တွေ့ဆုံ လိုက်လေတိုင်း မေသူဇာလွင်ရဲ့ ငြူစုမှုကို ခံရသည် ကပိုများ
သည် ။ မေသူဇာလွင်ရဲ့ မကျေနပ်ချက်တော်က မြလေးငုံအပေါ်တွင်
အမြဲလိုလို ရှိနေသည် ။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်စုစည်းမိပြီး ပစ္စက္ခအခြေအနေ
ကို မြလေးငုံရဲ့ စိတ် အစဉ်က ပြန်ရောက်လာသည် ။
မေသူဇာလွင်အပေါ် ဖြစ်နေသော မကျေနပ်စိတ်များ ပျောက်သွား ပြီး
တဒင်္ဂတွေ့လိုက်ရသော သန့်ဇော်ကိုရဲ့ ရူပါကို ပြန်ပြောင်း သတိရသည်
။

ချောမွေ့သော သန့်ဇော်ကိုရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်လည်မြ
င်ယောင်ရင်း ရင်ခုန်ခြင်းများ စွာ ဖြစ်သွားသည် ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်နေ
ရာမှာ နေမှန်းမသိ၊ သန့်ဇော်ဆိုသော အမည်လေးတစ်ခု သိလိုက်ရုံန
ှင့် သန့်ဇော်ကိုအပေါ် အတော်လေး သံယောဇဉ် ငြိသွားသည် ။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုကို မခံစားဖူးသော မြလေးငုံရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လှ
ုပ်ရှားမှုတစ်ခုက အမှန်တကယ် ဖြစ်နေသည် ။ ထိုလှုပ်ရှားမှုသည် အချစ်
ဟုတ်မဟုတ် ကိုတော့ မြလေးငုံ မစဉ်းစား သေးသလို နားလည်း မလ

ည်ပါ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သန့်ဇော်ကိုနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံချင်သည်။ သူမကို မေသူဇာလွင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက အရေးတယူမရှိသလို၊ စကားပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြောလေ့မရှိပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မြလေးငုံက သိပ်ပေါင်းသင်းခွင့် မရသဖြင့် မြလေးငုံမှာ အပေါင်းအသင်း ဆိုတာ သိပ်ရှားပါးသည်။ အိမ်သို့ အဝင်အထွက်များ သော မေသူဇာလွင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူမကို သိပ်ဂရုမစိုက်၍ မြလေးငုံဘဝက သိပ်ကို အထီးကျန်ဆန်သည်။

သန့်ဇော်ကိုတစ်ယောက်သာ သူမကို အရေးတယူနှင့် ပြောသွားခြင်းကို ပထမဦးဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်။

"မြလေးဘဝမှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဆီက ပထမဦးဆုံး ရလိုက်တဲ့ နွေးထွေးမှုလေးပါပဲ ကိုသန့်ဇော်ကိုရယ်..."

"မြလေးဘဝမှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဦးဆုံး အပြောခံလိုက်ရတာပါ။ ကိုသန့်ဇော်ကို ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

မိန်းကလေးတို့ ရဲ့ သဘာဝချောသည် လှသည် လို့ အပြောခံရလျှင် ကြည်နူးဝီတိဖြာတတ်သည် မို့ မြလေးငုံသည် လည်း ဝမ်းသာဝီတိဖြာလိုက်မိပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက် သန့်ဇော်ကိုနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်ပါသည်။ ထိုသို့ ဆုံတွေ့စေရန် အားကိုးစရာဆို၍ ကံတရားတစ်ခုသာ မြလေးငုံမှာ အားကိုးစရာရှိပါသည်။

"မြလေးနဲ့ သူ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံဖို့ ကံတရားကြီးရယ် သေသေချာချာကြီး စီစဉ်ပေး လိုက်ပါဦးနော်"

ရင်မှာ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ ပိုက်ထွေးပြီး မြလေးငုံ လွန်စွာ ဝမ်းသာနေသည်။ တစ်နေ့လုံး သန့်ဇော်ကိုရဲ့ အကြောင်းတွေကို ထွေးပြီး ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေဝင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကန်ပေါင်သို့ စနိုးကိုခေါ်သွားပြီး လမ်းလျှောက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သွားရင်းနှင့် သန့်ဇော်ကိုနှင့် ဆုံစည်းပါစေလိုမျှော်လင့်သည်။
